

تولید و تجارت میگو

زمینه‌ای مستعد برای اشتغال و ارزآوری است

اشاره:

یکی از مزیت‌های آبریز پروری در ایران، پرورش میگو می‌باشد که ضمن تأمین پروتئین سفید موردنیاز مردم، منبع قابل توجهی برای کسب درآمد ارزی از راه صادرات می‌باشد.

بررسی‌های به‌عمل آمده نشان می‌دهد که مناطق جنوبی ایران به ویژه سواحل خلیج فارس و دریای عمان تا بخش مرکزی (استان کرمان) استعداد پرورش میگو را دارد.

میگوی ایران در بازارهای جهانی، هواداران بسیاری دارد و می‌توان با سرمایه‌گذاری در طرح‌های پرورش میگو و نیز آرایه آموزش‌های لازم به دست‌اندرکاران این بخش، سطح تولید و صادرات آن را در حد قابل توجهی افزایش داد.

در این گزارش به بررسی روند پرورش میگو در ایران، تولید و صادرات آن و نیز تنگناهای کلونی برای توسعه این بخش می‌پردازیم.

مطالعه برای پرورش میگو

شیلات ایران پس از مطالعات مقدماتی در زمینه شناخت امکانات بالقوه تولید میگوی پرورشی در اراضی مستعد در سال ۱۳۶۳ اقدام به ایجاد تشکیلات موردنیاز نمود.

در سال ۱۳۶۹ اولین کمیته تخصصی پرورش میگو از سوی شیلات ایران تشکیل شد تا سیاست‌های اجرایی در سطح کلان را مشخص سازد و سپس به سایر جنبه‌های این صنعت از جمله سازماندهی، آموزش، ترویج و تحقیق بپردازد.

شناسایی عمیق‌تر اراضی مستعد، پروژه‌های مطالعاتی موردی در این اراضی، پروژه‌های عمرانی مربوط به تولید لارو (بچه) میگو، احداث تأسیسات زیربنایی و نیز آرایه خدمات آموزشی و ترویجی، در قالب مطالعات و

طرح‌های عمرانی بلندمدت، در دستور کار این کمیته قرار گرفت.

انعقاد قرارداد مشترک تولید لارو و پرورش میگو با برنامه توسعه سازمان ملل (UNDP)، دعوت از کارشناسان خارجی برای آرایه آموزش‌های لازم، برقراری ارتباط با برخی سازمان‌های بین‌المللی از جمله «ناکا» برای دستیابی به گزارش‌های تحلیلی موردنظر و اعزام کارشناسان به خارج به ویژه تایلند، بخشی از اقدامات اولیه در این زمینه بود. با انجام عملیات آزمایشی و موفقیت‌آمیز پرورش میگو در یک مزرعه ۲ هکتاری در منطقه چوئیده آبادان در سال ۱۳۷۱ و از طریق واردات ۳۰۰ هزار قطعه لارو میگو از مالزی و برداشت ۲/۳ تن میگو از ۱/۳ هکتار سطح زیر کشت مفید، سبب شد که کار پرورش میگو به‌طوری جدی دنبال شود.

در همین زمینه کارهای اجرایی برای واگذاری زمین‌های ۲۰ هکتاری در منطقه آبادان و دیگر استان‌های حاشیه غربی رودخانه بهمن شیر آغاز شد. در این مرحله شیلات ایران مسئولیت تهیه تمام مواد اولیه موردنیاز شامل لارو، مواد غذایی و دارویی، خدمات آموزشی و کارشناسی را به‌عهده داشت و در همین حال تقاضاهای زیادی برای ایجاد مزارع پرورش میگو آرایه شد.

بیش از ۶۳ هزار هکتار زمین در استان‌های جنوبی کشور برای پرورش میگو، مساعد و مناسب تشخیص داده شد که ۳۶ درصد آن در استان هرمزگان، ۳۴ درصد در استان سیستان و بلوچستان، ۲ درصد در استان بوشهر و ۸ درصد در استان خوزستان قرار داشت.

مطالعات انجام شده در خصوص آب‌وهوا، ترکیبات خاک و... نشان داد که

زمین‌های بسیار پهناوری در جنوب کشور مستعد پرورش میگو می‌باشند، اما می‌بایست فناوری و شیوه‌های خاصی در پرورش میگو دنبال شود.

مطالعات تخصصی در خصوص انتخاب گونه مناسب میگو برای پرورش، فناوری مناسب برای کاهش مخاطره سرمایه‌گذاری، سطح مطلوب پرورش میگو در مقیاس اقتصادی، بیماری‌های گونه‌های میگو، کیفیت غذا، امکانات تولید لارو در کشور... در نهایت قابلیت رقابت و امکان نفوذ در بازارهای جهانی انجام گردید. با این وجود دستیابی به راهبرد مناسب در این زمینه، مستلزم یافتن پاسخ‌های علمی و دقیق برای موارد فوق بود.

در نخستین گام برای انتخاب گونه مناسب جهت تأمین لارو در داخل و نداشتن وابستگی به واردات لارو، گونه‌های بومی از نوع سفید هندی «ایندیکوس» (Indicus) و میگوی بیری سبزی «سمی سولکاتوس» (Semi-Sulcatus) که از گونه‌های موجود در خلیج فارس است، برگزیده شدند.

با وجود آنکه برخی کارشناسان عقیده دارند که می‌بایست میگوهای مطرح در سطح جهان انتخاب شوند، تا در صورت بروز مشکلاتی در پرورش و صدور میگوهای بومی، بتوان گونه‌های دیگر را جایگزین نمود، با این حال روند فعلی نشان می‌دهد که گونه‌های بومی به عنوان گونه‌های غالب، پذیرفته شده است و بخش اعظم هزینه‌های تحقیقات و سرمایه‌گذاری روی این گونه‌ها صورت گرفته است.

احداث تأسیسات زیربنایی

پروژه‌های عمرانی مهمی درخصوص احداث تأسیسات زیربنایی ۹ مجتمع پرورش میگو و همچنین مطالعات در

زمینه طراحی مجتمع‌های جدید در هشت منطقه دیگر و احداث مراکز پرورش میگو به اجرا درآمده که شماری از آنها تا پایان سال ۱۳۷۷ به بهره‌برداری رسیدند.

در این مرحله بیش از ۲۲۰۰۰ هکتار زمین برای اجرای تأسیسات زیربنایی و واگذاری به بخش خصوصی منظور شد که تولید آنها ۴۱ هزار تن در سال به ارزش ۲۰۵ میلیون دلار پیش‌بینی شده بود.

طی سال‌های ۷۶-۱۳۷۱ سطح تولید لارو میگو از ۲/۸ میلیون قطعه به بیش از ۸۵ میلیون قطعه رسید. تا سال ۱۳۷۶ بخشی از نیاز مزارع به لارو از طریق واردات تأمین می‌شد، اما با توجه به افزایش تولید در داخل، دیگر نیازی به واردات لارو نبوده است.

برنامه تکثیر لارو میگو از سال ۱۳۷۵ به بخش خصوصی واگذار شد و تا سال ۱۳۷۷، ۲۴ واحد تکثیر در دست احداث بود که با تکمیل آنها تولید لارو از سوی بخش دولتی و خصوصی می‌بایست به ۸۵۰ میلیون قطعه در سال بالغ گردد. با توجه به سطح ذخیره‌سازی در مزارع پرورش میگو (۱۰۰ تا ۲۰۰ هزار قطعه لارو در هر هکتار) قدرت تأمین لارو مورد نیاز ۵۷۰۰ هکتار مزارع پرورش میگو تحصیل می‌گردد.

در سال گذشته ۳۰۰ میلیون قطعه لارو (بچه) میگو در ۱۲۰۰ هکتار مزارع کشت شد که امسال میزان تکثیر بچه میگو به ۵۸۰ میلیون قطعه و سطح زیر کشت آن به ۲۴۰۰ هکتار رسیده است.

ارسال قاسمی مدیرعامل اتحادیه سراسری تعاونی‌های تکثیر و پرورش ماهی، میگو و سایر آبریان، در مردادماه سال جاری ضمن اعلام مطلب فوق افزود: چنانچه اتفاق غیرمنتظره‌ای روی نهد، میزان تولید میگو در سال جاری به ۳۰۰ تا ۳۵۰۰ تن خواهد رسید.

وی گفت: در حال حاضر هفت مرکز

پرورش میگو در استان‌های خوزستان، بوشهر، هرمزگان و سیستان و بلوچستان فعال است که در صورت انجام سرمایه‌گذاری لازم، ایجاد مراکز مشابه در سواحل جنوبی ایران امکان‌پذیر است.

بر اساس اطلاعات دریافتی از معاونت تکثیر و پرورش آبریان شرکت سهامی شیلات، تا سال ۱۳۷۵ غذای میگو از خارج کشور وارد و تأمین می‌شد، اما در این زمان بخش خصوصی اقدام به تهیه آن کرد.

شرکت چینه متعلق به بنیاد شهید در سال ۱۳۷۶ تولید انبوه غذای میگو را با تولید حدود ۱۵۰۰ تن آغاز کرد و توانست تمام نیاز مزارع پرورش میگو را تأمین کند.

یادآوری می‌شود در سال ۱۳۷۶ تولید میگوی ایران به ۵۱۶ تن رسید.

ضرب تبدیل غذایی در مزارع پرورش میگوی ایران در حدود ۲/۷ است به عبارتی برای تولید هر کیلوگرم حدود ۲/۷ کیلوگرم مواد غذایی مصرف می‌شود. این ضریب با توجه به میانگین جهانی، در سطح بالایی قرار دارد و هزینه تمام‌شده تولید میگو را افزایش می‌دهد. اما می‌توان ضریب یادشده را با بهبود کیفیت غذای میگو کاهش داد که در افت هزینه تمام‌شده تولید میگو تأثیر بسزایی دارد.

تولید میگو

از سال ۱۳۷۰ تا پایان سال ۱۳۷۵

بیش از سه هزار فقره موافقت اصولی درخصوص کشت و پرورش میگو صادر شد. برای هر موافقت اصولی ۲۰ هکتار زمین و در مجموع حدود ۶۰۰۰ هکتار زمین در اختیار بخش خصوصی قرار گرفت. اما تا سال ۱۳۷۶ فقط ۴۳۸/۳ هکتار زمین برای پرورش میگو مورد بهره‌برداری قرار گرفت که ۳۰ درصد آن

سطح زیر کشت پرورش میگو (هکتار)

(هکتار)

جمع	سیستان و بلوچستان (چابهار)	هرمزگان	بوشهر	خوزستان	زمان
۳۱/۲	-	۴/۵	۱/۲	۲۵/۵	۱۳۷۲
۴۷/۱	۰/۵	۱۷/۵	۱/۷	۲۷/۴	۱۳۷۳
۱۷۹/۳	۸/۲	۳۳/۶	۷۲/۱	۶۴/۷	۱۳۷۴
۱۸۷/۸	۲/۵	۵۷	۹۳	۴۸/۳	۱۳۷۵
۴۳۸/۳	۷/۲	۸۶/۵	۲۱۱	۱۳۳/۶	۱۳۷۶
۶۲۰	۲	۱۵۷	۲۲۲	۲۳۹	۱۳۷۷

تولید میگوی پرورشی (تن)

جمع	سیستان و بلوچستان (چابهار)	هرمزگان	بوشهر	خوزستان	زمان
۱۵/۸	-	۶/۶	۰/۶	۸/۶	۱۳۷۲
۵۳/۲۶	۰/۱۴	۲۶/۷	۲/۲	۲۴/۴	۱۳۷۳
۱۳۴/۸	۴/۸	۳۲	۶۳	۳۵	۱۳۷۴
۱۵۳/۵	۱/۵	۵۷/۴	۵۵	۳۹/۶	۱۳۷۵
۵۱۵/۸	۳/۲	۱۰۴/۵	۲۹۵/۵	۱۱۲/۶	۱۳۷۶
۸۶۱	۳	۱۵۸	۳۴۰	۳۶۰	۱۳۷۷

در خوزستان، ۴۸/۱ درصد در استان بوشهر، ۲۰ درصد در هرمزگان و بقیه در استان سیستان و بلوچستان (منطقه گواتر چابهار) بود.

در این زمین‌ها ۵۱۶ تن میگو پرورشی برداشت شد که نسبت به تولید سال ۱۳۷۵ بیش از سه برابر رشد داشت. حدود ۵۷ درصد تولید در سال ۱۳۷۶ مربوط به استان بوشهر (با متوسط تولید ۱/۴ تن در هکتار) و ۲۰ درصد آن مربوط به خوزستان با متوسط تولید ۱/۲ تن در هکتار بود.

با وجود آنکه سطح زیر کشت و میزان برداشت میگو متناسب با پیش‌بینی‌های انجام شده و نیز موافقت اصولی‌های صادره نبود، لیکن باید دقت داشت که حمایت وسیع شیلات در تهیه مواد اولیه، اعطای وام به میزان ۷۰ درصد، سرمایه‌گذاری مورد نیاز و حداقل

معادل ۵۰۰ میلیون ریال با کارمزد ۴ درصد و بازپرداخت ۱۰ ساله، پایین بودن سهم سرمایه اولیه (۲۰۰ میلیون ریال)، معافیت از مالیات برای ۱۰ سال، بالا بودن متوسط قیمت میگو در بازارهای جهانی (صادراتی) در سطح هر کیلوگرم ۶ تا ۷/۵ دلار در مقایسه با قیمت تمام شده تولید (۱۵۰۰۰ تا ۱۷۰۰۰ ریال)، سنگین نبودن فناوری پرورش میگو از لحاظ ماشین‌آلات مورد نیاز و... همگی موجب شدند که بخش خصوصی از سرمایه‌گذاری در این زمینه تا حدودی استقبال کند.

با این حال موانع و مشکلاتی بر سر راه بود که فاصله میان عملکرد و پیش‌بینی‌های اولیه را موجب شد که بخشی از آنها ریشه اقتصادی و بخشی جنبه اجتماعی دارند. عوامل اقتصادی مؤثر در عدم

تعادل‌های اساسی صنعت شیلات به‌ویژه پرورش میگو را می‌توان فقدان توجه کافی به جنبه‌های اقتصادی این صنعت و ارزیابی مستمر از وضعیت سودآوری طرح‌ها، نبود ظرفیت‌های لازم جهت انجام فعالیت‌های مؤثر در بازاریابی جهت فروش و صدور میگوی پرورشی، جذب ناکافی سرمایه‌گذاری از سوی بخش خصوصی و اتکای زیاد به تسهیلات بانکی ارزان‌قیمت و اتکا به بودجه عمومی، فقدان هماهنگی میان دستگاه‌های ذیربط برای بازاریابی خارجی و... ذکر کرد.

اما از جنبه اجتماعی نیز مسایل و مشکلات عمده‌ای فراروی طرح پرورشی میگو قرار داشت که فقدان توجه کافی به جنبه‌های توسعه منطقه‌ای در برنامه‌ریزی‌های مربوطه و فشار مقام‌های محلی و منطقه‌ای برای استفاده از نیروی

کار بومی با وجود ناتوانی یادگیری صحیح اصول فنی از سوی این قشر می‌باشد.

در همین حال نبود سیستم مدیریت مناطق ساحلی نیز سبب شده که آثار زیست‌محیطی نیز از اجرای پروژه‌های پرورش میگو ظاهر شود. ناآشنایی با فناوری تکثیر میگو به‌ویژه گونه بیری‌سبز، فقدان سیستم کنترل کیفی در کل فرآیند تکثیر و پرورش، نامتعادل بودن روند رشد بخش تکثیر و پرورش، نبود استاندارد در مورد ابزار و دستگاه‌های موردنیاز، کمبود ظرفیت‌های صنعتی در داخل برای رفع مشکلات غذایی صنعت پرورش میگو، ضعف در ارائه خدمات بهداشتی و درمانی، سطح نازل مدیریت در مزارع، فاصله میان بخش تحقیقات و بخش اجرایی (مزارع)، نبود تناسب لازم میان شکل‌های این بخش و نیازهای آن، نبود برنامه‌ریزی کلان به ویژه در سطح آموزش عالی برای تربیت نیروی انسانی متخصص و فراهم نبودن شرایط لازم برای بهره‌برداری مناسب از تجربیات کارشناسان خارجی، از مشکلات عمده‌ای بوده است که کمابیش وجود دارد.

این مشکلات در نهایت سبب شده که عملکرد پرورش میگو در ایران با استانداردهای جهانی مطابقت نداشته باشد. در سال ۱۳۷۷ از ۵۹ مزرعه کشت و پرورش میگو، ۵۰ مزرعه در سطحی کمتر از ۵۰ درصد ظرفیت اسمی‌شان فعال بودند.

آنچه که در ایران شاخص مطلوب توصیف می‌شود، مانند برداشت حداقل ۱۰۰۰ کیلوگرم میگو در واحد کشت (هکتار) در استاندارد جهانی که حداقل ۲۵۰۰ کیلوگرم است و یا درصد بازماندگی لارو میگو که در ایران بیش از ۶۰ درصد و در استاندارد جهانی ۷۵ درصد است، تفاوت زیادی دارد. با این

حال طبق مطالعات انجام شده در سال ۱۳۷۶ فقط ۲۵ مزرعه از ۵۹ مزرعه فعال دارای عملکرد نسبتاً مطلوب بودند.

مدیرعامل اتحادیه سراسری تعاونی‌های تکثیر و پرورش ماهی، میگو و سایر آبزیان، برای حمایت عملی از صنعت میگو، در اوایل مردادماه سال جاری خواستار تشکیل شورای عالی میگو شد.

ارسالان قاسمی در گفت‌وگو با خبرگزاری جمهوری ابراز امیدواری کرد که با تشکیل شورای عالی میگو در کشور، بستر لازم برای هماهنگی تمامی ارگان‌های ذیربط جهت توسعه این صنعت آماده شود.

وی تصریح کرد: شورای میگو در حال حاضر در شرکت شیلات فعال است و در حل مشکلات صید میگوی مولد در سال جاری نقش مهمی ایفا کرده است.

قاسمی خواستار اجرای طرح ضربتی میگو در سطح کشور شد تا این امر موجب افزایش تولید و صادرات آن گردد.

وی گفت: تا بلند، هند، اندونزی و تایوان با اختصاص مناطق حاصلخیز برای پرورش میگو، سود سرشاری از صادرات این محصول به دست می‌آورند، در حالی که سواحل جنوبی ایران، بهترین موقعیت را برای تولید میگو دارند، اما از آنها هیچ‌گونه بهره‌برداری نمی‌شود.

وی گفت: سال گذشته ۳۰۰ میلیون قطعه بچه میگو در ۱۲۰۰ هکتار مزرعه کشف شد که امسال میزان تکثیر بچه میگو به ۵۸۰ میلیون قطعه و سطح زیر کشت آن به ۲۴۰۰ هکتار رسیده است که اگر اتفاق غیرمنتظره‌ای رخ ندهد، تولید میگو در سال جاری به ۳ تا ۳/۵ تن خواهد رسید.

وی گفت: ایران در حال حاضر به لحاظ نرم‌افزاری از توانمندی یالایی در تکثیر و تولید و بازاریابی میگو

برخوردار است. چنانچه امکانات موردنیاز این بخش بسیج شود، صادرات میگو توانایی رقابت با نفت را دارد.

درآمد ایران از صدور میگو در سال ۱۳۷۸ حدود ۱۰ میلیون دلار بود. قیمت میگو در بازارهای جهانی حدود ۶ تا ۸ دلار برای هر کیلوگرم است و با توجه به تکثیر و پرورش میگو بدون هزینه ارزی، سرمایه‌گذاری در این صنعت سودآور می‌باشد.

قاسمی فروش اوراق قرضه دولتی برای تأمین بودجه، تأسیس مراکز تولید میگو در جنوب کشور را یک اقدام اساسی برای تسریع روند توسعه این صنعت دانست و گفت: دولت با فروش اوراق قرضه، در عمل می‌تواند کار احداث مراکز تولید میگو را به عهده بگیرد و با تسریع در احداث مزارع کشت، زمینه لازم برای واگذاری آنها به متقاضیان آماده شود.

وی با اشاره به وسعت کار در زمینه تولید میگو، درآمد حاصل از فروش اوراق قرضه برای توسعه صنعت میگو را ناکافی دانست و خواستار تخصیص ردیف خاص در بودجه عمومی برای تأمین هزینه‌های لازم شد.

وی تصریح کرد: ایجاد مراکز پرورش میگو در جنوب کشور، علاوه بر ایجاد اشتغال و جلوگیری از فعالیت‌های قاچاق کالا و مهاجرت مردم، درآمد ارزی سرشاری را نصیب کشور خواهد کرد.

در همین حال مدیرکل شیلات هرمزگان گفت: صنعت پرورش میگو در مدت کوتاهی در اراضی که از نظر کشاورزی فاقد هر گونه ارزش بود، سبب گردید که این اراضی امروز به دهکده‌های پرچنب‌وجوش تبدیل شود.

علیرضا مهدوی گفت: تاکنون ۲۵۰۰ هکتار از اراضی ساحلی استان هرمزگان برای پرورش میگو به متقاضیان واگذار شده است که ۴۴۰ هکتار از این

جایگاه‌ها فعال شده است.

وی افزود: در هر هکتار بین یک تا ۱/۲ تن میگو قابل برداشت است که از میزان استحصال آن از دریا به مراتب بهتر است.

وی با اشاره به هزینه ایجاد استخر پرورش میگو به میزان یک میلیارد ریال که ۲۰ درصد توسط سرمایه‌گذار و بقیه از تسهیلات بانکی تأمین می‌شود، گفت: متقاضیان زیادی برای پرورش میگو وجود دارد، اما به لحاظ هزینه بالای احداث مزارع پرورش میگو، در انتظار دریافت تسهیلات بانکی هستند.

وی افزود: با توجه به سرمایه‌گذاری‌های انجام شده تا پایان برنامه سوم، تولید میگوی پرورشی از ۲۰۰ تن به ۶۵۰۰ تن افزایش خواهد یافت.

مهدوی با اشاره به آنکه ۷۴ درصد بچه میگوی مورد نیاز مزارع پرورش میگوی کشور در استان هرمزگان تولید می‌شود، گفت: در سال جاری بیش از ۳۰ هزار قطعه میگوی مولد از صیدگاه‌های شرق و غرب جاسک و غرب میناب، برای تخم‌ریزی و تکثیر بچه میگو صید شد که نسبت به پارسال ۲۸۷۵ قطعه افزایش نشان می‌دهد.

وی گفت: با استفاده از تجارب کارشناسان در سال جاری ۴۷۶ میلیون قطعه لارو میگو در ۹ کارگاه پرورش لارو میگو تولید می‌شود که نسبت به سال گذشته ۹۳ درصد افزایش دارد.

وی درآمد حاصل از تولید این میزان لارو را حدود ۲۱ میلیارد ریال ذکر کرد و افزود: سال گذشته ۲۱۷ تن میگوی پرورشی در سطح ۱۶۳ هکتار استخر پرورش میگو در این استان برداشت شد که پیش‌بینی می‌شود در سال جاری این رقم به ۶۰۰ تن افزایش یابد.

وی صید سالانه میگو از دریای منطقه را ۱۵۰۰ تن ذکر کرد.

در همین حال پرورش‌دهندگان میگو اینک با مشکلاتی روبه‌رو شده‌اند. پرورش‌دهندگان میگو در منطقه چوئبده آبادان به دلیل کاهش میزان تولید با مشکلات مالی و اعتباری مواجه شده و قادر به ادامه فعالیت نمی‌باشند.

کاهش شدید میزان تولید در سال گذشته به صاحبان مزارع پرورش میگو در چوئبده ۹۴۵۰ میلیون ریال خسارت زد. آنها ادامه فعالیت خود را در گرو حمایت و پشتیبانی شیلات می‌دانند و پرورش میگو در سال جاری را با مخاطرات زیادی پیش‌بینی می‌کنند.

شوری آب و آلودگی آن که توقف رشد میگو، کاهش کیفیت و قیمت آن را موجب می‌شود، افزایش هزینه تأمین نهاده‌ها (رشد ۵۰ درصدی قیمت غذای میگو در سال جاری نسبت به سال گذشته)، خسارت‌های سال گذشته با احتساب بهره‌دیگرکرد وام‌های بانکی، عدم پرداخت خسارت ناشی از خشکسالی در سال گذشته از سوی بانک کشاورزی، نبود تضمین کافی درخصوص تأمین کسری غذا و لارو و کنترل کیفی لارو و... از نگرانی‌های پرورش‌دهندگان میگو می‌باشد.

■ جمع‌بندی

با وجود استعدادهای بالقوه برای پرورش میگو در سواحل جنوبی و استان‌های خوزستان، بوشهر، هرمزگان و سیستان و بلوچستان و حتی شناسایی برخی استان‌ها نظیر یزد و کرمان برای پرورش میگو، قیمت مناسب میگو در بازارهای جهانی، نداشتن هزینه ارزی برای تولید و پرورش میگو، در حال حاضر نمی‌توان آینده روشنی را برای این

صنعت در کشور تصویر کرد.

استعدادهای بالقوه و مزیت نسبی در پرورش و صدور میگو وجود دارد، لیکن برنامه‌ریزی برای ارتقاء سطح کمی و کیفی تولید، بازاریابی صادراتی، تأمین نیازمندی‌های پرورش‌دهندگان (مواد اولیه، غذای میگو، اعتبارات مورد نیاز ضروری است تا بتوان ضمن ایجاد اشتغال مناسب برای بیکاران مناطق جنوبی و جلوگیری از فعالیت‌های قاچاق کالا که در این مناطق رواج دارد، ارز مناسبی برای اقتصاد کشور تأمین کرد.

در همین حال صنایع جانبی (سردخانه، بسته‌بندی و...) می‌بایست در حد قابل توجه و متناسب با ظرفیت تولید، گسترش پیدا کند تا بتوان در بازار جهانی میگو، حرفی برای گفتن داشت.

طبق پیش‌بینی‌های به‌عمل آمده، تولید انواع میگوی پرورشی در جهان تا سال ۲۰۲۵ با متوسط رشد سالانه ۲/۷ درصد به ۳/۸ میلیون تن خواهد رسید و برای کسب سهم مناسب در این بخش برنامه‌ریزی و سرمایه‌گذاری مورد نیاز است. ارزش صادرات انواع فرآورده‌های میگو شامل یخ‌زده، تازه و کنسرو در سال ۱۹۹۵ به ۱۰/۴ میلیارد دلار رسید و انتظار می‌رود این رقم در سال جاری میلادی به حدود ۱۵ میلیارد دلار برسد.

کسب سهم مناسب در تجارت جهانی میگو، نیازمند فعالیت‌های برنامه‌ریزی شده بلندمدت در زمینه تولید و پرورش، بازاریابی و تبلیغات مناسب، توسعه صنایع جنبی و حمایت همه‌جانبه از پرورش میگو در استان‌های مستعد کشور می‌باشد.

